5. Ja, me ſinno kittame! Kigeſt jöwwuſt pûwwame
Sinno, Jſſand, tennada, Hääd tööd tetten orjada,
Seni kui ſääl walguſſen, Sinno palge ſelguſſen
Laulame ſull' önſuſſen.

G. M.

Eſeliſt ja löwwiſt.

Sojal maal on ûks kaunis tullokas maja-ellajas, eſel nimi. Et ta kûl pea obboſe wâriline ja näoline on, ta agga wägga laiſk ja ruñal. Wõera-ma keeltes on ſellepärraſt ka ſe sõimo-nimi: ſiña eſel — kui iñimene laiſk ja ruñal on. Meie keel ſedda sõimu ei kannata, olgo ſellepärraſt, et meie laiſad targad ehk ka et meie ruñalad wirgud on; ûks kõik. — Teine ellajas on löwwi. Tedda mõni kord näidatakſe ſuurtes linnades rahha eeſt, — illus ellajas, ja kange, ehk kûl kõige kangem neljajalgſete ulgas. Ta on kûl kiſkjate ſooſt, agga kidawad iñimeſed, kes teñaga ehk kimpu juhtuſiwad, teña tarkuſt ja ſüddame eaduſt.

Luggeja kûl on ka kuulnud, et ennemuiſtſel ajal kõik ellajad räkiſiwad nõnda kui iñimeſedki, ja et neil mõistuſt peas olli eñam kui täñapääw, agga et iggal ellajal ſellegi pärraſt oña kombe ja wiis olli, kõñes ja teus.

Selſañal ennemuiſtſel ajal ſurri waña löwwi ärra. Eſel leidis teña ſurno-kehha metſaſt ja wõttis kohhe oña tarkuſes tarka nõu. Ta wõttis

löwwi ſeljaſt nahha, pugges iſſe ſisſe ja akkas nûûd uhke ſammoga teiste ellajate ulgas ümberkäima. Üks ja teine läks allandlikult kõrwale ja waña unt läks liggemale ja küſſis: „Aus iſſand, kas Juñal teie aiguſt on pôrand? Meil wägga ea meel, et jälle meie ulgas ollete oña targa nõuga ja kange käppaga.“ Se kõñe eſeli meelt wägga tõstis ja ta akkas ka kohhe uhke ſuga wastama — ei tea eñam mis ſe olli; agga kui ta ſu lahti teggi, aina eſeli ääl wäljakostis nõnda jälledaste, et kõik ſe mets kohkas. Agga ſe undile kartuſt ei teind; teña wennikeſe eſeli kõrriſt wõttis kinni ja rapputas tedda et kûl ſai. Teiſed ellajad naerſiwad nähtes, ja kui willets eſel pärraſt teiste ulka juhtus, ſiis iggaûks irwitas ja eſel äbbenes.

Nûûd kûl ſellel juttul ots olleks, agga nõnda ta wägga lühhike on; jätkan weel tükkikeſe külge. Wahhekülla wallas ellas mõñe aasta eeſt ûks wägga aus mees, aus ſüddame ja tarkuſe poleſt, waña kohtomees Kaljo Willem. Kûl ehk ellab weel mõni waña iñimene, kes tedda tundis ja kes teña mälletuſt weel austab. Ta olli oñas ellus ääd ja pahha päiwi näind, agga õnneſt ja willetſuſeſt ta eñeſele õppetuſt wõttis, nõnda et ta pärraſt oñas wañas põlwes teiste nõu-andja ja juhataja ja abbimees olli, liggidal ja kaugel. Jummal olli ka teña ello-maja õnnistand; ſeſt kus iñime iſſe tõ ja tarkuſega eddaſi püab, egga ſeal Juñal oña õnnistuſt ei kela. Teña jure tulli-